

Hogyan olvassunk Magyar Nemzetet?

VISSZHANG - XLVIII. évfolyam 4. szám, 2004. január 23.

Viszonylag hosszasan hezitáltam, hogy reflektáljak-e Csontos János szakmai ars poeticával felérő írására (Hogyan írunk Magyar Nemzetet?, ÉS, 2004/3.). A reflexió ellen szólt, hogy a Magyar Nemzet újságírója olyan könnyű magas labdákat ad fel, hogy azokat leütni már-már snassz, mellette viszont a többszörös személyes érintettségen túl az is, hogy az újságíró és a valóság viszonyáról vallott igen sajátos nézeteivel közel sem áll egyedül. Bár Csontosnak a sajtó feladatáról és a valóság megismerhetőségéről vallott álláspontjára leginkább a hajmeresztő kifejezés tűnik adekvátnak, ám ahogyan ezt teljes fesztelenséggel a nyilvánosság elé tárja, abban van valami lefegyverző. Nevezetesen annak leplezetlen beismerése, hogy náluk (értsd Magyar Nemzet) a napilap műfajából fakadó elkerülhetetlen sajátosságának tekintik, ha a lap az igazságok és hazugságok elegyéből áll össze. Csontos szerint az, hogy egy napilap egy-egy témával összefüggésben igazságot vagy hazugságot ír-e, tökéletesen esetleges, mivelhogy a napilap munkatársától, a műfaj sajátosságai miatt, nem is várható el, hogy feltétlenül megbizonyosodjon állításai igazságáról. S bár ez az állítás már önmagában teljes képtelenség, a Magyar Nemzetnél kialakult gyakorlat azonban ennél egyszerre sokkal egyszerűbb és bonyolultabb. Az önmagát polgárinak tituláló - ám a jelző tartalmával köszönőviszonyban sem lévő - napilap ugyanis véletlenül mindig egy irányba téved, illetve hazudik. Bármilyen kétségbeesetten keresgélek is emlékezetemben, nem jut eszembe olyan példa, amikor a lap a Fidesz kontójára állított volna valótlan, olyasmire pedig, hogy egy fideszes politikus becsületébe, emberi méltóságába gázolt volna bele oly módon, ahogyan ezt baloldali és liberális, sőt mérsékelt jobboldali közéleti szereplőkkel is nap mint nap megteszi, nyilvánvalóan nincs példa. Amiből természetesen nem az következik, hogy az lenne a helyes szerkesztési politika, ha a lap egyként gyalázna mindenkit, aki útjába akad, hanem ha mind az igazságot, mind pedig az összes közéleti szereplő méltóságát tiszteletben tartaná, függetlenül attól, hogy politikailag egyetért-e az érintettel. Mert a Magyar Nemzet esetében nem tévedésről, információhiányról, félreértésről van szó, hanem arról, hogy a legaljasabb hazugságtól és rágalmazástól sem riad vissza, ha a Fidesz politikai ellenfeleinek lejáratásáról van szó. Ráadásul Csontos állításával szemben a lap szerkesztőit egyáltalán nem zavarja, ha a kipécézett személy akár dokumentumokkal igazolja egy-egy állítás valótlanosságát. Nemhogy a magánszemélyek által írásban kért, hanem a bíróság által jogerős ítéletben követelt helyreigazításoknak sem tesznek eleget. A Magyar Nemzet ellen eddig lefolytatott 95 (!) helyreigazítási, illetve személyiségi jogi per mögött tehát, Csontos sugalmazásával szemben, nem valamiféle ballib özszeesküvés áll, hanem egyrészt az, hogy másoknak a saját emberi tisztessége és méltósága, valamint szakmai tisztessége fontosabb, mint amit ugyanezekről az értékekről a lap szerkesztői gondolnak, másrészt mert jól látható, hogy a lap mindaddig nem hagy fel a hecckampányokkal, amíg erre jogerős bírósági ítélet nem kötelezi. És persze nyilván nem csak bennem dolgozik a naiv hit, hogy a vesztes perek sora talán ahhoz is hozzásegít, hogy az olvasók egy kicsit tisztábban lássanak abban a kérdésben, hogy az újságírók hogyan írják, ők pedig hogyan olvassák a Magyar Nemzetet.

Kezemben van az a jogerős bírósági ítélet, amely szerint a lap alig egy év alatt nyolc alkalommal sértette meg emberi méltóságom és személyiségi jogaim, egyrészt mert egy olyan állítást adott a számba, amelyet nyilvánvalóan soha nem tettem, másrészt mert "mindenképp jogsértő azoknak a [személyemre vonatkozó - V. M.] kifejezéseknek a használata, amelyek lealacsonyító, lealázó jellegűek és arra utalnak, hogy a felperes [jómagam - V. M.] és családja már nem is sorolható az emberi faj körébe, sőt nem is tekinthető az emberi közösség tagjának..." (lásd még polgári értékek). Ebből az ítéletből is jól látszik, hogy a Magyar Nemzet esetében nem egyszeri félreértésekről, tévedésekről, hanem nagyon is tudatos lejárató

kampányokról van szó. Így tehát semmi szükség "Kóczyán kollegára" annak kiderítése érdekében, hogy vajon mi állhat a "Magyar Nemzet elleni pedánsan összehangolt perháború mögött?". Hiszen nyilvánvaló, hogy emögött egész egyszerűen maga a Magyar Nemzet áll.

Vásárhelyi Mária